

hvor der kun gaar et Skib de 3 Dage om Ugen til den ene Side, de 3 Dage til den anden, og der vil jo aldrig i Verden kunne blive noget af en saadan Route. Folk løbe sur i, om det er i Dag, Skibet gaar, eller ej, og da vi paa Landet mange Gange ikke have vore Køreplaner og Vejvisere i Orden, vide Folk ofte hverken ud eller ind. Vi Jyder ere jo vante til at se, at der gøres alt muligt, saa snart København spiller med ind. Københavnerne komme skam ikke til at lide noget, saa længe vi have en Skilling i Danmark, og det har jo vist sig, at den ny Route Helsingør—København—Gedser—Warnemünde har været til fortrinlig Gavn ikke alene for Danskerne men ogsaa Svenske og Norske især efter Anlæggelsen af Vestkystbanen i Sverige, hvorved man kan rejse direkte til Kristiania. Paa samme Maade er det ikke alene for Jydernes Behagelighed og Fornøjelse, at Frederikshavn—Gøteborgrouten forbedres. Det er saamænd sjældent, vi Jyder tage Vejen til Gøteborg. De, der ere i samme Stilling som jeg, faa nok af Rejseriet som offentlige Personer, og Bønderne tage ikke saa stærkt til Sverige og Norge. Men det kunde blive en udmærket Route for Svenskere og Nordmænd til Hamborg og i det hele til Kontinentet. Det vilde faa den allerstørste internationale Betydning, hvis der gjordes tilstrækkeligt for denne Route ogsaa med Hensyn til Materiel. Men ogsaa der ere Jyderne indtil Dato ikke retfærdigt behandlede, jeg antager, at det bliver bedre herefter, thi det vilde være Synd at beskyldte den nuværende Minister for at være særlig københavnsk sindet. Jeg er vis paa, at man ude i Landet venter af ham, at han i den Retning vil vise dem al Retfærdighed, og jeg tror, man vil faa Ret. Men det er altid gaaet saaledes, at Jyderne have maattet vente paa Forbedringerne. Varmedunke i Vognene fik vi jo endelig til sidst, men først da man begyndte med Dampopvarmning af Vognene paa Sjælland. Elektrisk Lys fik vi endelig ogsaa, men ikke i det Omfang som her paa Sjælland. I lige Maade er det gaaet med Gennemgangsvogne. Nu ere vi stakkels Jyder blevne kloge af Skade. Nu er der jo bevilget 17 ny Vogne. I Finansudvalget forlangte vi Jyder at faa at vide, hvor mange deraf der skal til Jylland; vi kunde nok have Lyst til at vide, om Sjællænderne skulde køre i disse elegante og smukke Vogne, og om vi, naar de saa vare blevne gamle og opslidte, eller der var opfundet nogle bedre, saa kunde faa de gamle og

Sjællænderne igen nogle ny. Men det blev straks lovet, at af de 17 skulde vi faa de 9 eller i alt Fald 8.

Hvis der blev gjort noget for Gøteborg—Frederikshavn Routen ogsaa ved Materiellet, vilde det sikkert blive en ganske udmærket Route for udenrigsk Fart, og derfor er det, vi Jyder ville bede og bønfaalde Ministeren om at skænke dette Andragende den velvilligste Overvejelse. Det første, der maa gøres, er, at Farten bliver daglig; saa længe der kun er Forbindelse 3 Dage om Ugen, faar det ikke nogen Art. Vi have ventet saa mange Aar med at komme paa Højde med Sjælland og København i denne Henseende, og nu haabe vi, at Jylland, som dog til syvende og sidst er Hovedlandsdelen — det maa jo indrømmes, at det vilde blive et lille Kongerige, der kun bestod af Øerne —, en Gang maa blive retfærdig behandlet. Tilmed kan det jo gøres her samtidig med, at man kan have økonomisk Fordel deraf. Jeg haaber, at den nuværende Styrer af Ministeriet for offentlige Arbejder vil laane os et velvilligt Øre. Jeg er vis paa, at han, naar han faar Tid til at overveje Sagen, heller ikke vil beskæmme det Haab, som vi Jyder have til, at han behandler os retfærdigt. Vi ere jo paa dette Omraade i mange Aar blevne lidt forfordelte, det er ikke for stærkt et Udtryk at bruge, saadan som vi ere blevne behandlede. Hermed skal jeg anbefale dette Andragende til Ministerens Overvejelse og Undersøgelse. Flertallet eller Udvalget har ikke andre Andragender at henvise her.

Ousen: Udenfor Betænkningen har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag om, at et Andragende fra en Pakmester ved Statsbanerne om at faa et personligt Tillæg paa 300 Kr. henvises til Ministeren for offentlige Arbejder. Den nævnte Pakmester har i sin Tid været Togfører, men ved en af de Synsprøver, der affoldes med visse Mellemmrum, havde han det Uheld at blive erklæret for rødblind, og han blev da fra Togfører reduceret til Pakmester, hvorved han fik en betydelig mindre Løn. For at bøde paa dette blev der tilstaaet ham et personligt Tillæg paa 300 Kr., saa at han fik 1,500 Kr. i Stedet for omkring ved 1,200 Kr., som han ellers vilde have faaet. Men da vi nu fik Lønningsloven for Statsbanerne, kom den paagældende i den Stilling, han nu beklaeder, op paa en Løn af 1,410 Kr., og man gav ham da af hans personlige Tillæg paa 300 Kr. kun de 90 Kr., saa at han blev staaende paa